20 Ἰουλίου 1896. ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'. Ἀριθμὸς 25

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΗΧΩ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Διευθυντὴς Ν. ΦΑΛΗΡΕΥΣ ΒΕΗΣ

Συντάκται Α. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ, Ι. Ν. ΓΡΥΠΑΡΗΣ.

ΤΗι ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑι ΤΩΝ ΔΟΚΙΜΩΤΕΡΩΝ ΛΟΓΙΩΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΚΑΙ ΑΘΗΝΩΝ.

Ἐκδόται: Κ. ΖΙΒΙΔΗΣ ΚΑΙ ΣΑ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Φυλλαδίου: **Ν. Γιαλούρη,** «Ἀγκάθια», (Μυγδαλιά).—**Ἐρταλιώτη,** «Ἕνας ποιητὴς στὸ χορό».—**Ι. Γρυπάρη** «Σημηριώτου τὰ θανάσιμα».—**Ι. Σταυρίδου,** «Πρώτη Μουαλλακάτ».—**Αὔρας,** «Μουσικὴ συνομιλία».«Ὁ Πειρασμὸς» (μυθιστόρημα **Th. Bentzon**).

Ἐξωφύλλου: **Γ. Ι. Κάρ.** «Ἀνάλεκτα».— κτλ.

Συνδρομή: Ἐν Κωνσταν]πόλει γρ. **40.**—Ταχυδρομικῶς γρ. **54.**—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. **12.**—Ἕκαστον φυλλάδιον γρ. **1.**

Ἅμα τῇ πληρωμῇ τῆς συνδρομῆς δίδεται τὸ πρῶτον μέρος τοῦ μυθιστορήματος.

Adresse: N. PHALÈRE BEY

Directeur de "L'ECHO LITTÉRAIRE,,

12 Rue Haratchi, Galata - Constantinople.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

Τύποις Κ. ΖΙΒΙΔΟΥ καὶ Σας, Γαλατᾶ, ὁδὸς Χαρατσῆ, ἀριθ. 12.

1896

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ:

Ἐν Κωνσταντινουπόλει, (ἐτησία)	Γρ.	**40**	ἑξάμηνος	**25**
Ταχυδρομικῶς	»	**54**	»	**30**
Ἐξωτερικοῦ	Φρ.	**12**	»	**7**

Τιμὴ τοῦ φύλλου Γρ. 1.

Εἰς τοὺς νέους συνδρομητὰς τῶν ὁποίων ἡ συνδρομὴ ἀρχίζει εἰς τὰς 3 φεβρουαρίου 1896 δίδεται δωρεὰν ἅμα τῇ πληρωμῇ τῆς συνδρομῆς αὐτῶν, τὸ εἰς τὰ φυλλάδια τῆς Α' Περιόδου ἐκδοθὲν μυθιστόρημα, ἀνατυπωθὲν εἰς μικρὸν σχῆμα, ἢ ἀντὶ **15** γροσ. τὰ **13** διπλᾶ φυλλάδια τῆς Α' Περιόδου δηλ. ὀγκώδης τόμος ἀπὸ 208 σελίδας.

Εἰς τοὺς κατὰ φυλλάδιον ἀγοραστὰς

τὸ μὲν μυθιστόρημα δίδεται ἀντὶ γρ. **3.** Ἡ δὲ Α' περίοδος γρ. **20** πλὴν τὰ ταχυδρομικὰ τέλη.

ΑΓΚΑΘΙΑ

ΜΥΓΔΑΛΙΑ

Τοὺς μυριστοὺς ἀνθούς σου τοὺς θωροῦσα
Μέσ' τὸ βαρὺ τὸ κρυόπαγο ἀνθισμένους
Καὶ ζωντανὴ παρθένα σὲ θαρροῦσα,
Περιτριγύριστη ἀπὸ χίλιους πεθαμένους

Ὅμως, γλυκειὰ τώρ' ἄνοιξη μυρίζει,
Ποῦ νέα ζωὴ στὴ φύσην ὅλη δίνει
Ποῦ ἡ λεμονιὰ νυφοντυμένη ἀνθίζει
Καὶ τὸ ἁγιόκλημα τὶς μυρωδιές του χύνει.

Μὰ μόνη ἐσύ, μὲ τ' ἄνθη σου ριχμένα,
Σιμά τους στέκεις παραπονεμένη
Σὰν πεθαμένη ἀμόλλευτη παρθένα,
Ποῦ τὴν περίζωσαν νεκροὶ ζωντανεμένοι.

ΝΙΝΟΣ ΓΙΑΛΟΥΡΗΣ

ΕΝΑΣ ΠΟΙΗΤΗΣ ΣΤΟ ΧΟΡΟ

Δὲν μπορῶ πιὰ νὰ τὸ βαστάξω· θὰ τῆς τὸ πῶ· πῶς τὴν ἀγαπῶ, πῶς πεθαίνω. Τὴν ἀγαπῶ, εἶπα; Θεὸς νὰ φυλάξῃ! Ἔπρεπε νὰ πῶ, τὴ θαμάζω. Τὴ θαμάζω, σὰν τὸ δροσερὸ τὸ τραντάφυλλο ποῦ στολίζει τὰ στήθια της, σὰν τὸ πολύτιμο τὸ διαμαντικὸ ποῦ ἀστράφτει στὰ κατάμαυρά της μαλλιά. Νὰ τὴν ἀγαπήσω, γιατί; Γιατὶ νὰ σκοτωθῶ στὴν ἀγάπη; Τριγύρω της λαφροπετοῦν καὶ στενάζουν ἀμέτρητοι μορφονιοί. Ἂς γονατίσουνε μπρός της, κι' ἂς τὴν ἀγαπήσουν αὐτοί. Ἂς τῆς δώσουνε νιότη, δύναμη, χάρη. Ἐγὼ ἄλλο νὰ τῆς δώσω δὲν ἔχω, παρὰ θαμασμὸ καὶ λατρεία. Ἄλλο μέσα μου δὲ νοιώθω παρὰ τὸ μάγιο τῆς ὀμορφιᾶς, μάγιο ποῦ ἂν ἀποτρελλαίνῃ τὸν ἄνθρωπο σὰν κοιτάζῃ ἕναν Παρθενῶνα, ἕνα λουλούδι, ἢ ἕν' ἀστέρι, τὸν κάμνει ἀληθινὸ ποιητὴ ὅταν ὁλοζώντανη τὴ βλέπῃ κοντά του. Νὰ τὴν κοιτάξω, νὰ τὴ ζωγραφήσω στὸ νοῦ μου βαθιὰ καὶ καθάρια, ὅσο μένει κοντά μου πρὶ νὰ φύγῃ, πρὶ νὰ χαθῇ ἀπὸ μπρός μου μιὰ καὶ γιὰ πάντα.

Ἂν τὶς γυναῖκες ὁ Πλάστης τὶς καλλιτέχνησε, ἡ κόρη αὐτὴ εἶναι δίχως ἄλλο τἀριστούργημά του. Ἀφροδίτη μαρμαρένια τέτοιο ἀνάστημα ἔχει, ἔχει καὶ τέτοιο λαιμό· τὴν ἔχει καὶ τὴν ἴδια τὴν προτομὴ ποῦ μοῦ δαιμονίζει τὴ φαντασία. Μὰ τὸ δροσερὸ τὸ χαμόγελο, τὰ μαργαριταρένια τὰ δόντια πίσω ἀπὸ τὰ μισάνοιχτα χείλη τὰ κερασένια, τὰ μάτια τὰ ὁλόφωτα καὶ τὰ ὁλόχαρα, τοῦ κάκου! Ἀφροδίτες μαρμάρινες δὲν τἄχουν αὐτά.

Ἤθελα νὰ τὴ φιλήσω, καὶ νὰ πεθάνω· νὰ μὴν τἀγαπήσω, νὰ μὴν τὰ γυρέψω τὰ κάλλη της. Τὴ λαλιά της νὰ μὴν τὴν ἀκούσω. Νὰ τῆς τὸ πῶ μόνο πῶς τὴ θαμάζω, τὴ λατρεύω, ἔπειτα νὰ τὴ φιλήσω, καὶ νὰ πεθάνω.

* * *

Σὰ νὰ χαμογέλασε περνῶντας ἀπὸ σιμά μου, ὕστερ' ἀπ' αὐτὸν τὸ χορό. Σὰν τί νὰ διάβασε τάχα στὸ πρόσωπό μου! Καὶ σὰν τί νὰ λέῃ μέσα της ὁ μαριόλικος νοῦς της; Νὰ τὴν ἔνοιωσε ἄραγε τὴ φλόγα αὐτὴ τὴν ἅγια, ποῦ ἀγάπη δὲν εἶναι, ποῦ εἶναι ἁπλὴ λατρεία τῆς θείας της ὀμορφιᾶς; Ἂς μὲ νοιώσῃ, Θεέ μου, ἂς ἔμπῃ ὁ νοῦς της μέσα στὴν ὁλότρεμή μου καρδιά, νὰ τὴ λυπηθῇ καὶ νἄρθῃ νὰ μοῦ τὸ δώσῃ τὸ φίλημα. Τί τὴν πειράζει νὰ μοῦ τὸ δώσῃ τὸ φίλημα! Τί θὰ χάσῃ νὰ μὲ λούσῃ μὲ τὴ θεία του τὴν πνοή! Ἔλα, Χρυσῆ μου, ἔλα κοντά μου! Ἐγὼ νὰ σὲ σιμώσω, δὲν πρέπει. Θὰ γελάσουν οἱ μορφονιοί. Κατάλαβέ το ἀπὸ τὴ λατρευτική μου ματιά, πανώρια θεά μου, πῶς τὸ λαχταρῶ κατάβαθα νὰ σὲ νοιώσω σιμά μου, καταδέξου με κ' ἔλα, καὶ φέρ' τα τὰ χείλη σου τὰ θεϊκὰ στὰ χείλη μου, ποὺ τρέμουν ἀπὸ τὴ λα-

τρεία τῆς ὀμορφιᾶς σου. Νοιώσε με πῶς ἀθῶος εἶμαι, κι ἀθῶα ἀπόλαψη σοῦ ζητῶ.

Σὰ νὰ γυρεύῃ ἀπὸ σιμώτερα νὰ περάσῃ. Ἐδῶ, στὴ σκοτεινὴ τὴ γωνιά, τώρα ποὺ στροβιλίζουν οἱ ἄλλοι στὸν τρελλό τους χορό. Ἔρχεται! Θεέ μου, δοξασμένος νὰ εἶσαι! Ἤρθε! Τρέμω καὶ λυώνω ἀπὸ τὴ θεία τὴ χαρὰ καὶ τὴν εὐτυχία. Ναί, κόρη μου, εἶμαι ποιητής, ποιητὴς εἶμαι, καὶ σὲ λατρεύω. Πῶς σ' ἀγαπῶ, δὲν τολμῶ νὰ τὸ πῶ, ὄχι. Σὲ λατρεύω ὅμως, κ' ἡ λατρεία μου σ' ἔχει δεμένη μὲ κρύφια δεσμά. Ζύγωσε νὰ σοῦ πῶ τὴν λατρεία μου· ἂς σὲ κρυφομαγέψῃ ἡ δύναμη τῆς λαχτάρας μου κι' ἂς σὲ φέρῃ στὸ μοναχικό μου πλευρό. Ἔτσι, νὰ τὸ βάλω τὸ χέρι μου γύρω στὸ χυτό σου λαιμό, ποὺ ἀλαβάστρινο δὲν τόνε λέγω, νὰ μὴν τὸν ἀδικήσω. Κόρη μου! Σὲ λατρεύω, καὶ σοῦ δίνω αὐτό, τῆς καρδιᾶς μου τὸ αἷμα. Δέξου το τὸ φίλημ' αὐτό... Πάρε την τώρα καὶ τὴν ζωή μου. Ἔζησα χρόνια σὲ μιὰ στιγμή.

* * *

Τί εὐτυχία, ποὺ δὲν τὴν ἀγάπησα! ποὺ τὴν ὀμορφιὰ τὴ μπορῶ νὰ τὴν ξαναδῶ, καὶ πάλε νὰ τὴ λατρεύω! Σὰ νἄκουσα πῶς στὰ χείλη της ἀπάνω λαφροκάθισαν κι ἄλλα φιλιά, ὅταν ξαναμπῆκε στῆς τρέλλας τὸ στρόβιλο. Καὶ τί μ' αὐτό; ἂς κλαίῃ τὴ μοίρα του ποὺ ἔσωσε νὰ τὴν ἀγαπήσῃ!... Ὡς τόσο τώρα ποὺ τὴν ξαναβλέπω, τί εἶναι ποὺ μὲ κρυφοτρώει, τί εἶναι αὐτὸ τὸ φείδι ποὺ μὲς τὸ νοῦ μου κλωθογυρίζει καὶ τὸν ταράζει; Νὰ φύγω, νὰ φύγω, νὰ φύγω μὴν τύχῃ κ' ἡ ζούλια προρθάσῃ καὶ σταξῃ μέσα μου τὸ φαρμάκι της. Νὰ φύγω, πρὶ νὰ ξανάρθῃ σιμά μου, πρὶ νὰ τὸ νοιώσῃ πῶς ἔχει ἀνθρωπίνη σάρκα κι ὁ ποιητής, κ' ἴσως πιὸ ἀδύνατη σάρκα, στὴν ἀγάπη, στὴ ζούλια. Τρέμω, τρέμω, καὶ νὰ φύγω. Νὰ πεταχτῶ στάνοιχτα, νὰ λατρέψω τὸν οὐρανό, τἀστέρια του νὰ θαμάσω, τὶς Νεράϊδες τοῦ περιβολιοῦ νὰ φιλήσω.

* * *

Γλύτωσα! Παρὰ λίγο νὰ μὲ δέσουν τὰ μάγια της! Παρὰ λίγο νὰ μὲ τρελάνῃ! Νὰ μὴν ξαναμπῶ! Νὰ μείνω στὸ περιβόλι, ν' ἀναπνέω τὸ μυροβόλο τἀγέρι, καὶ τὴν ὕπαρξή μου νὰ τὴ γλυκαίνω μὲ τὴ θύμηση τοῦ πρώτου καὶ μοναχοῦ μου φιλιοῦ. Νὰ ζήσω πάλι μέσα σὲ κείνη τὴ θεία στιγμή, ἀνιστορώντας την, κι ὀνειρεύοντάς την. Τέτοια εὐτυχία θνητὸς νὰ μοῦ τὴν ἁρπάξῃ κανεὶς δὲν μπορεῖ. Ζούλια νὰ τὴ φαρμακέψῃ δὲ σώνει. Μέσα στὴ μοναξιὰ θὰ τὴν ἔχω, καὶ τριγύρω μου θὰ τὴν περεχῶ, νὰ ξαναζῶ καὶ νὰ ξαναχαίρουμαι, καὶ νὰ γίνεται παράδεισο ἡ ζωή μου.

* * *

Ἀχ, τί βλέπω! κατεβαίνει σιγὰ ἀπὸ τὸν ἐξώστη, περνάει ἀπὸ τὶς τρανταφυλιές, καὶ σιμώνει! Βοήθα με, θεέ μου, μάρμαρο κάνε με καὶ μέσα, νὰ μὴν τὴν πονέσω. Νὰ τὴ λατρέψω, ἄλλη μιά, ναί. Νὰ γονατίσω μπρός της καὶ νὰ τῆς τὸ πῶ πῶς εἶναι θεά, ἀπὸ θεὰ ὅμως πιώτερο, ὄχι.

* * *

Κόρη μου, κόρη μου! Μ' ἀντάμωσες πάλι στῆς ζωῆς τὸ μοναχικό μονοπάτι, καὶ λουλούδια μοῦ τὸ στρωσες. Ἂς σ' ἀγκαλιάσῃ πάλι ἡ τυραννισμένη ψυχή μου. Ἔλα νὰ σὲ φιλήσω, ἔλα νὰ τὰ κάψω τὰ χείλη σου μὲ τὴ φλόγα μου, ἔλα νὰ τὸ νοιώσῃς ἀγάπη μου, πῶς δὲν εἶμαι πιὰ ποιητής, πῶς ἁπλὸς ἄνθρωπος εἶμαι· πῶς πιὰ δὲ σὲ λατρεύω, μόνο φλογερὰ σ' ἀγαπῶ. Πῶς καλλιτέχνημα τοῦ Πλάστη κι ἂν εἶσαι, τὰ κάλλη σου κρύβουν τῆς ζωῆς τὸ μυστήριο·

Θεᾶς χάρη κι ἂν ἔχῃς, εἶσαι κορίτσι.

ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ

Α. ΣΗΜΗΡΙΩΤΗ

«ΤΑ ΘΑΝΑΣΙΜΑ»

Ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἔγραψε τὰ *Θανάσιμα* εἶναι *ποιητὴς* καὶ πρῶτα πρῶτα, ἄνευ ἄλλου, μοῦ ἐπιβάλλεται νὰ τονίσω αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, νὰ τὸ θεωρήσω ὡς κάτι τι δεδομένον, ἂν καὶ δὲν ἀγνοῶ ὅτι ἡ φύσις τοῦ τίτλου αὐτοῦ εἶναι περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλον ἀόριστος. Ἐνθυμηθεῖτε, σᾶς παρακαλῶ, ὅτι μπορεῖτε νὰ προσθέσετε εἰς τὸ ἐπισκεπτήριόν σας τὸν τίτλον σας—ὅ,τι καὶ ἂν εἶσθε—ζωγράφος ἢ ἐπιπλοποιός, ἱππότης οἱουδήποτε τάγματος, μαθητὴς τῆς Δ' Σχολείου, licencié ès lettres ἢ ἀλλαντοπώλης, οὐδέποτε ὅμως *ποιητὴς*—καὶ ἂν εἶσθε καὶ σᾶς γνωρίζουν ὡς τοιοῦτον, ἢ ἂν τὸ νομίζετε σεῖς μόνον· οἱ λατῖνοι μὲ τὴν αὐτὴν λέξιν vates ὠνόμαζον τὸν μάντιν καὶ τὸν ποιητὴν καὶ ὁ μέγας Σολωμὸς ἐπροτίμησε τὴν λέξιν προφήτης — μικρὸς προφήτης— διὰ νὰ χαρακτηρίσῃ τὴν ἰδιότητά του. Δὲν θὰ ἦτο δύσκολον οὐδὲ μέγα τὸ κατόρθωμα ν' ἀποδειχθῇ ὅτι ἡ ποίησις εἶναι τὸ ὀλιγώτερον *ἐπαγγελματικὸν* ἀπὸ ὅλα τὰ ἐπαγγέλματα καὶ ἰδιαιτέρως ἀπὸ ὅλας τὰς ἄλλας καλὰς τέχνας, μετὰ τῶν ὁποίων συνήθως, κατὰ συνθήκην, παρατάσσεται.

Εἰς ἕνα ἀπὸ τὰ ὡραιότερά του ποιήματα ὁ Σημηριώτης ἐπιγράφει, ὡς μόττο τὸ μεγάλο ἐκεῖνο ῥῆμα: *Τὸ πνεῦμα ὅπου θέλει πνεῖ!* Θὰ ἤθελα τὴν ῥῆσιν αὐτὴν νὰ τὴν ἔβλεπα ἐπὶ κεφαλῆς ὁλοκλήρου τοῦ βιβλίου του καὶ τότε, μὲ τὸν ἐξ ἴσου σημαντικὸν τίτλον, τὰ *Θανάσιμα*, θὰ εἴχομεν ὅτι μᾶς ἐχρειάζετο διὰ νὰ ἐννοήσωμεν τὸ ἔργον τοῦ νεαροῦ ποιητοῦ. Τὸ πνεῦμα ὅπου θέλει πνεῖ, ἡ προσωπικότης δηλαδὴ τοῦ δημιουργοῦ καλλιτέχνου στηρίζεται ἐπὶ τοῦ τρόπου μὲ τὸν ὁποῖον συνδέει τὰς δεδομένας παραστάσεις, τὰς κοινὰς εἰς πᾶσαν ἀνθρωπίνην νόησιν, διὰ νὰ διεγείρῃ εἰς τὴν ψυχήν μας τὴν αἴσθησιν τοῦ *καλοῦ*, ὑπὸ τὴν μᾶλλον ἀπόλυτον ἐκδοχὴν τοῦ ὅρου. Ἴσως κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ ἐδίδετο πολὺ ὡρισμένος ὁ σκοπὸς τῆς ποιήσεως, ἀλλὰ ὁ συνδυασμὸς τῶν παραστάσεων, διὰ τοῦ ὁποίου ἐπιδιώκει τὴν ἀποστολήν της, εἶναι τόσον ἀπείρως εὐρύς, ὅσον καὶ τὸ πνεῦμα· ὁ ποιητὴς διά τινος μυστηριώδους *διαισθήσεως* γνωρίζει νὰ εὑρίσκῃ ἀναρρὰς ἀοράτους διὰ τοὺς ἄλλους καὶ νὰ προσεγγίζῃ, δι' ἀπροσδοκήτου ἀναλογίας, πράγματα ὅλως διόλου ἄσχετα κατὰ τὸ φαινόμενον· ὁ ἀληθινὸς ποιητὴς εἶναι πεπροικισμένος πάντοτε διὰ τῆς ἰδιότητος αὐτῆς, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον ἀνεπτυγμένης, ἥτις ἀποτελεῖ αὐτὴν τὴν οὐσίαν τῆς τέχνης του.

Εἰς ἕνα πρόλογον—ὁ ὁποῖος πολὺ καλὰ εἰμποροῦσε καὶ νὰ λείπῃ, ὅπως καὶ μερικὰ ἄλλα πράγματα ποὺ προδίδουν ὀλίγο πολὺ τὸν σνωβισμὸν τοῦ ἀρχαρίου—ὁμολογεῖ ἀφελῶς ὁ ποιητὴς ὅτι τὸ ἔργον του ἐγράφη «ἄνευ ὡρισμένου τινὸς τὸ κατ' ἀρχὰς σχεδίου». Δὲν μᾶς περάζει διόλου νὰ λάβωμεν τὴν διαβεβαίωσιν αὐτὴν καὶ κατὰ γράμμα, καθὼς ἐπίσης καὶ νὰ μὴν προσέξωμεν πολὺ εἰς τὰς ἀτυχεῖς, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἀποπείρας ποὺ ἐδοκίμασεν ὥς τε νὰ δώσῃ εἰς τὸ βιβλίον του τὴν τελειωτικὴν αὐτοῦ μορφήν. Ὁ ποιητὴς συγχέει, φαίνεται, ἀρκετὰ ἀκουσίως τὴν ἐσωτερικὴν ἑνότητα τοῦ ἔργου του μὲ τὴν ἐξωτερικὴν καὶ ἠθέλησεν νὰ μᾶς ἐπιβάλλει τὴν τελευταίαν ταύτην ὡς κάτι τι ἀπαραιτήτως ἀναγκαῖον διὰ τὴν... σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν, καὶ πλήρη κατανόησιν τοῦ ἔργου του. Ἂς μὴν πειράζεται· ἂν τὸ ἐρωτικὸν συναίσθημα, ποὺ ἀναλύει εἰς τὸ βιβλίον του, ἀρχίζῃ ἀπὸ τὴν φλογερὰν καὶ γαληναίαν ἰδανικότητα, καταπίπτῃ ἀκολούθως εἰς πάθος ἀνθρώπινον καὶ σβύνῃ εἰς τὸ τέλος ἀφοῦ θανατώσῃ τὴν καρδίαν ποὺ τὸ ἔθρεψε—αὐτὸ λέγει ἡ ἀγγελία του—ἢ ἐὰν ἀρχίζῃ ἀπὸ τὸ ἀνθρώπινον ἵνα ῥθάσῃ εἰς τὴν ἐκμηδένισιν διερχόμενον διὰ τοῦ ἰδεώδους—ὅπως θέλει εἰς τὸν πρόλογον—αὐτὰ ὅλα εἶναι περιορισμοὶ μεταφυσικώτεροι τοῦ δέοντος, ὑπὸ τοὺς ὁποίους ἂς μᾶς ἐπιτρέψῃ ὁ φίλος ποιητὴς νὰ μὴν ὑποβληθῶμεν. Δι' ἡμᾶς ἡ ἑνότης τοῦ ἔργου του, καὶ συνεπῶς ἡ ἐξέλιξις τοῦ σχεδίου, εἶναι κάτι τι πολὺ πλέον ἐσωτερικὸν παρ' ὅσον δεικνύουν τὰ φαινόμενα, καὶ θὰ ἠδυνάμεθα νὰ κάμωμεν πᾶσαν μετάθεσιν τῶν πενήντα τόσων τεμαχίων τῶν *Θανασίμων*, ἄνευ οὐσιώδους βλάβης αὐτῆς. Μ' ἄλλους λόγους θὰ ἠδυνάμεθα νὰ λάβωμεν ἓν ἕκαστον ἀπ' αὐτὰ χωριστὰ καὶ τἀπολαύσωμεν ἰδιαιτέρως καὶ ἂν κατόπιν μᾶς ἐζήτουν νὰ τὰ βαπτίσωμεν ὅλα μαζὶ μὲ ἓν ὄνομα, θὰ τὰ ὠνομάζαμεν καὶ ἡμεῖς μαζὶ μὲ τὸν ποιητὴν των *Θανάσιμα*, διὰ νὰ εἴπωμεν ὅλην τὴν διάνοιαν, τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν αὐτῶν. Διότι ἡ ἰδέα τοῦ θανάτου εἶναι ἡ κυρία μουσικὴ φράσις ἐπὶ τῆς ὁποίας στηρίζεται καὶ ξεδιπλώνεται ὅλη αὐτὴ ἡ δυνατὴ ἁρμονία· καὶ ὅτι μένει κατόπιν ἀπὸ τὴν ἐντύπωσιν τοῦ συνόλου εἶναι ὁ ἀκατάσχετος ἴλιγγος ἡ μεθυστικὴ βασκανία μὲ τὴν ὁποίαν μᾶς ἑλκύει τὸ μυστήριον τοῦ τάφου, ἐνδυόμενον τὸ σχῆμα τῶν πόθων μας. Κάτω ἀπὸ τὸ χῶμα ἔχομεν περισσοτέρους φίλους παρὰ ἐπάνω εἰς αὐτό, καὶ πάντοτε ὁσάκις ὁπὸ τὸ πλῆγμα ζωντανῆς ὀδύνης αἱμάσσουν αἱ καρδίαι μας, ἡμεῖς, οἱ αἰώνιοι γέροντες ξυλοκόποι τοῦ μύθου, ἐπικαλούμεθα τὸ δρεπανηφόρον σκέλεθρον διὰ νὰ μᾶς φέρῃ ἐκεῖ ὅπου ἤδη ἔχει ἀποκομίσῃ τὰ φίλτερά μας. Ἡ λατρεία τοῦ νεκροῦ, αὐτὸς ὁ νεκρός, τὸ μνῆμα καὶ ἡ ἰδέα τοῦ θανάτου, καθ' ἑαυτήν, εἶναι ἰδέαι ἐξόχως ποιητικαί, εἰς τὰς ὁποίας ἡ ποίησις χρεωστεῖ ὄχι τὰς ὀλιγώτερον μεγαλοπρεπεῖς ἐμπνεύσεις της. Εἶναι δέ, ἐννοεῖται, ποικιλώταται τοῦ θανάτου αἱ ἀντιλήψεις, εἰς τὴν εὐρεῖαν σύλληψιν τῆς τέχνης. Ἔχομεν τὸν θάνατον τῆς κλασσικῆς ἀρχαιότητος, τὸν χριστιανικὸν θάνατον, ἔχομεν τὸν θάνατον τῆς ρωμαντικῆς ἐκδοχῆς, διὰ νὰ περιορισθῶμεν εἰς τὰς γενικωτέρας γραμμάς. Σημειωτέον ὅτι ὁ τελευταῖος οὗτος ἀκόπως ξεχωρίζεται ἀπὸ τὰς ποιήσεις τοῦ Σημηριώτη, καθόσον καὶ ἀπὸ κάθε ἄλλο εἶδος ποιήσεως ἡ ἐπ' αὐτοῦ ἐπίδρασις τοῦ ρωμαντισμοῦ εἶναι ἀρκούντως φανερὰ καὶ.. ἐπιζήμιος. Ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δὲν σημαίνει καὶ πολὺ δι' ἄνθρωπον ὁ ὁποῖος ἐνῷ ἀκόμη ζητεῖ φυσικῶς τὸν δρόμον του, εἰς τὴν χαραυγὴν τῆς πρωτοπορείας, φαίνεται ὅτι γνωρίζει ποῦ νὰ στηρίξῃ τὴν ῥάδον του διὰ ν' ἀποφύγῃ τὰ χαίνοντα ἐμπρός του βάραθρα.

Μὲ ἐκζήτησιν, ὄχι ὀλίγον ἀξίαν λόγου, ἀρχίζει τὴν συλλογήν του τὴν θανάσιμον ὁ ποιητὴς μὲ μίαν ᾠδὴν πρὸς τὸν Ἥλιον. Ἀκοντες ἐνθυμούμεθα τὴν συμβολικὴν σύνθεσιν, τὴν τελευταίαν, τοῦ Besnard μίαν τοιχογραφίαν διὰ τὸ χημεῖον τῆς Σορβόνης, τὴν ὁποίαν ὁ ἴδιος περιγράφει: «Εἰς τὸ κέντρον ὑπὸ τὸν *γονιμοποιὸν Ἥλιον*, πτῶμα γυναικὸς εἶναι ἀνεσταυμμένον ἀνάμεσα εἰς τὰ σπέρματα τῶν φυτῶν. Ἐξ ἑνὸς τῶν μαστῶν της θηλάζει τὸ τέκνον, ἐνῷ ἀπὸ τοῦ ἑτέρου ἐκφεύγει τὸ γάλα, τὸ ὁποῖον ῥέον διὰ μέσου τῆς γαίνης ὕλης σχηματίζει τὸν ποταμὸν τῆς ζωῆς. Ὁ ὄφις, σύμβολον τοῦ μυστηρίου τῆς γεννήσεως, ἕρπει πρὸς τὴν κεφαλὴν τοῦ πτώματος, ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ ὁποίου περιίπτανται χρυσαλλίδες, αἱ σύντροφοι πάσης ἀποσυνθέσεως καὶ οἱ φορεῖς τῶν σπερμάτων. — Πρὸς τὰ δεξιά, τὸ ἀνθρώπινον ζεῦγος, ἄρχον τῆς φύσεως, τοῦ μέλλοντος κράτους αὐτοῦ, κατέρχεται πρὸς τὸν ποταμὸν τῆς ζωῆς, ὅστις μακρόθεν ἑλισσόμενος ἐπαναστρέφει πρὸς τ' ἀριστερά, ὅπου μέσα εἰς τὴν ἀταξίαν ἑνὸς καταλυσμοῦ κυλίει ἀνθρώπινα λείψανα καὶ τὰ παρασύρει πρὸς βάραθρον πυρός, ὁπόθεν θὰ ἐξέλθῃ ἡ ζωή, καὶ συμβολίζει τέλος τὰς τέσσαρας μεγάλας δυνάμεις

τῆς φύσεως: τὸν Ἀέρα, τὴν Γῆν, τὸ Ὕδωρ καὶ τὸ Πῦρ, τὰς ἀρχὰς τῆς ὀργανικῆς χημείας, αἵτινες ἐδημιούργησαν τὸ φυτόν, τὸ ζῷον καὶ τὸν ἄνθρωπον ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ Ἡλίου».

Δὲν θέλω νὰ εἴπω ὅτι ἡ σύλληψις τοῦ ποιητοῦ μας εἶναι τόσον εὐρεῖα, ἀλλ' ἤδη εἰς τὰ κυριώτερα σημεῖα ἀναφαίνεται ἡ πορεία τῆς ἰδέας του, εἰς τὸν ἀναγνώστην ἐπιφυλάσσει μεγαλύτερον κόπον, ποὺ ἀπέφυγεν ὁ ἴδιος, νὰ συμπληρώσῃ μόνος του τὰ κενὰ ποὺ ἀφίνει ὄπισθεν τῶν μεγάλων ἁλμάτων του — ὐτὸ εἶναι ἡ ἀλήθεια· ἀλλ' ἂν δὲν εἶναι φιλισταῖος πολὺ ὁ ἀναγνώστης — ἐννοοῦμεθα — δὲν θὰ δυσκολευθῇ νὰ ἐννοήσῃ τί ζητοῦν εἰς τὴν σειρὰν ἡ Γῆ, ἡ μεγάλη σαβανώτρα καὶ τροφὸς συγχρόνως, ὁ *Ἔρως τῶν ἀνθέων*, μὲ τὸν τόσον παράδοξον, γεωμετρικὸν θὰ ἐτόλμων νὰ εἴπω, λυρισμόν του. Τὰ ζῷα, τῶν ὁποίων τὴν σκοτεινὴν ἀγέλην ὁδηγεῖ τὸ μαῦρον ἔνστικτον ποὺ τὰ δαμάζει· τὸ *Σῶμα* ὁ μικρόκοσμος ἐκεῖνος ποὺ ἐνῷ εἶναι αἷμα, σάρκα, νοῦς, καρδία, δὲν εἶναι ἄλλο παρὰ χῶμα καὶ τὸ ὁποῖον εἶναι ἴσως τὸ πλαστικώτερον ποιημάτιον τῆς συλλογῆς· ἡ *Ψυχή*, ἀτυχὲς στιχούργημα, καὶ δύο συνθέσεις μὲ πολὺ νόημα, ἂν γίνῃ ἡ ἀντίθεσίς των ὅπως πρέπει, ὁ *Ἄνθρωπος* καὶ ὁ *Ποιητής*. Διὰ νὰ ἐννοήσετε τὸν ἄνθρωπον καὶ ὅλην τὴν σειρὰν ἡ ὁποία ἀκολούθως ἀναποσπάστως ἀπὸ αὐτὸν ἕπεται, πρέπει νὰ προσέξετε εἰς τὴν ἐπιγραφὴν τῆς σειρᾶς: homosum, ἄνθρωπος εἰμί, καὶ νὰ συμπληρώσετε κατὰ νοῦν τὸν πολὺν στίχον τοῦ Τερεντίου: et mihil humani a me alienum puto. Ὁ ἄνθρωπός μας ἐδῶ —εἶναι ἀνάγκη νὰ σᾶς τὸ εἴπω; — εἶναι αὐτὸς ὁ ποιητής μας ὁ Σημηριώτης ὁ Ἄγγελος, καὶ ἡ ἔμπνευσίς του ἀπ' ἐδῶ ἀποτόμως μεταπίπτουσα γίνεται καθαρῶς *ὑποκειμενική* ἢ ἀκριβέστερον προσωπική. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ παρακολουθήσωμεν τὸ πάθος τοῦ ποιητοῦ· εἶναι πάθος ἀτυχές, ποὺ μπορεῖ νὰ ριζώσῃ καὶ νὰ ἐξελιχθῇ εἰς τὴν καρδίαν τοῦ πρώτου τυχόντος νοικοκύρη, ὁ ὁποῖος δὲν εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ καταφύγῃ εἰς τὴν ἐπικουρίαν τῆς ποιήσεως διὰ νὰ τὸ ἐξωραΐσῃ καὶ νὰ τὸ ἐξιδανικεύῃ. *Ἐκείνη*, στὸ τέλος εἶπε *τὸ ναί*, τὸ φοβερὸ, τὸ ἄλυτο, ποὺ δένει, ἀλλὰ τὸ εἶπε.. δι' ἄλλον. Καὶ ὁ ποιητὴς πρὸς ἐκδίκησιν, μέσα εἰς τοῦ ὀνείρου του τὴν λαύρα, ἑορτάζει μὲ αὐτὴν τὴν ἰδίαν τοὺς γάμους του· καὶ τί γάμοι! ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τοῦ μακαρίτου τοῦ Πηλέως κανεὶς δὲν ἐώρτασεν μεγαλοπρεπεστέρους, διότι ἐκτὸς τῶν Ὀλυμπίων προσκεκλημένων οἱ ὁποῖοι ἐτίμησαν τοὺς γάμους ἐκείνου, οἱ διαρρεύσαντες ἔκτοτε αἰῶνες δὲν παρήγαγον εἰς μάτην τόσους νέους θεοὺς ἢ θεαίνας διὰ νὰ μείνουν ἀπρόσκλητοι ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ μας, ὁ ὁποῖος ἐν δικαίῳ ἐνθουσιασμῷ ἀναφωνεῖ:

ψυχαὶς, νεράϊδες καὶ θεοὶ σὲ δίνουνε σὲ μέρα,

Ἀλλὰ δὲν αὐταπατᾶται ὁ ποιητὴς μὲ τὰ πλάνα αὐτὰ ποιητικὰ ἐνοράματα· ἡ πραγματικότης εἶναι πραγματικότης. Ὁ παράδεισος τὸν ὁποῖον ὑπέσχετο ὁ ἔρως ἐκείνης εἶναι ἀπολεσθεὶς δι' αὐτὸν παράδεισος. Εἶναι πλέον *ἀσφοδελῶν*, τὸν ὁποῖον ἤδη φοιτῶσιν ἐν τῷ παροξυσμῷ τῆς ὀδύνης του καὶ τοῦ φρίσσοντος πάθους, σκιαὶ καὶ ὄνειρα ἡμερόφοιτα, πάθη καὶ πόθοι ἀμαρτωλοί, ἴμεροι ἀπηγορευμένοι, ἄρρητοι καὶ ἀθέμιτοι, θανάσιμοι διὰ τὴν ἀγνὴν τοῦ ποιητοῦ καρδίαν. Ἀπὸ τὰς ρίζας καὶ τοὺς καυλοὺς καὶ τοὺς θύρσους τῶν ἀσφοδέλων — ἄνθησις ἥτις ἀντικατέστησε τὰ εἰδυλλιακὰ ῥόδα καὶ κρῖνα — δριμεῖα σκορπίζεται ἡ ἀπόπνοια τοῦ θανάτου, τὸ βαρὺ ὄπιον, τὸ φαρμακερὸν μύρον, ποὺ μεθύσκει τὴν ἀγωνιῶσαν αἴσθησιν τοῦ ποιητοῦ. Ἡ ἀπόλαυσις ἤδη καὶ ἡ τρυφή του εἶναι νὰ γυρνᾷ εἰς τάφους καὶ νὰ ζητᾷ, μὲ τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, λουλούδια ποὺ φυτρώνουν ἐπάνω εἰς τὸ μνῆμα μικροῦ παιδιοῦ· δὲν θέλει διόλου νὰμφιβάλλῃ ὅτι τοῦ θανάτου καὶ τῆς ἐκμηδενίσεως ἡ ἰδέα εἶναι ἁπλῆ χίμαιρα καὶ ὄνειρον, ὅπως τὰ ἄλλα, καὶ μὲ λυρικὴν τρυφερότητα καὶ περιπάθειαν, ποὺ μᾶς κάμνει νὰνατριχιάζωμεν, ἐρωτᾷ τὰς μητέρας:

— *Πεθαίνουνε μητέρες, τὰ παιδιά!*
— *Ὠμέ! πεθαίνουν; πές το πάλι*
νὰ τὸ χορτάσῃ ἡ μαύρη μου καρδιά!
— *πεθαίνουν, ὅπως καὶ οἱ μεγάλοι!*

Ἀληθῶς νομίζεις ὅτι χορταίνει τὴν φρίκην τοῦ ἀπαισίου φάσματος ὅταν τὸ βλέπει ὁλοζώντανο, σὰν *Σκουλίκι* νὰ βγαίνῃ ἀπὸ τὸ μνῆμα, νὰ ξαπλώσῃ, νὰ συρθῇ, νὰ γίνῃ ἀπὸ ὀργυιὰ μίλι, καὶ λιγνὸ λιγνὸ σὰν τὸ φυτίλι νὰ περιβαλῇ τὴν γῆν εἰς τὴν σφενδόνην τοῦ κρίκου του, καὶ ἀκόμα νὰ ξαμώνῃ μέσα εἰς τὸ χάος τοῦ πλανητικοῦ μου συστήματος, διὰ νὰ περάσῃ ἀπὸ τοῦ Κρόνου τὸ δαχτυλίδι καὶ σὰν φείδι καὶ θεριὸ νὰ σφυρίξῃ τότε ἀπὸ τὰ βάθη τουρανοῦ τὸν πικρόν του σαρκασμὸν πρὸς τὴν ζωὴν ἡ ὁποία περνᾷ πάντα μέσα ἀπὸ τὸ ἔντερο αὐτὸ τῆς πλάσης χωρὶς νὰ τὸ χορταίνῃ:

Εἶμαι τὸ ἔντερο τῆς πλάσης,
τὴν πλάση μέσα μου περνῶ·
ζωή, χωρὶς νὰ μὲ χορτάσῃς,
σὲ τρώγω πάντα — καὶ πεινῶ!

Συνιστῶ εἰς τὴν προσοχὴν τοῦ ἀναγνώστου τὴν *Ἀλλοφροσύνην* καὶ τὸ *ἐρωτηματικὸν* (;) μὲ τὴν τόσον ἐλεγειακήν του ἡμερότητα, τὴν *Ἀθανασίαν*, μὲ ὅλην τὴν ἀποκαλυπτικήν της ἀσάφειαν, τὸν *θάνατον* καὶ τὸ *θανάσιμον* καὶ τέλος τὸ *φάντασμα* ἰσχυρὸν καὶ μιᾶς πνοῆς ποίημα, ὅπου ἐκπνέει, νομίζεις, ὁ πεσσιμισμὸς τοῦ ποιητοῦ εἰς τὴν ἀδιαφορίαν, εἰς τὴν τελειωτικὴν résignation, ὅπως φυσικῶς τερματοῦται πᾶσα ἐκ συστήματος ἢ καὶ εἰλικρινὴς ἀπαισιοδοξία τοῦ *τέλους τοῦ αἰῶνος μας*.

Ἀδιάφορο!—Κόψε,
ὦ Μοῖρα, τὸ νῆμα
ποὺ ἔξ' ἀπ' τὸ μνῆμα
μὲ δένει!— ἀπόψε,
χαρά μου, χαρά! κτλ.

Τὸ τρίτον μέρος τῆς συλλογῆς «Πόθοι καὶ δάκρυα» οὔτε τίποτε προσθέτει, οὐδὲ καὶ θὰ ἀφῄρει τίποτε ἂν ἔλλειπε· τὸ γνωρίζει καὶ ὁ ποιητής· τὸ πολὺ τυπογραφικαὶ ἀπαιτήσεις δικαιολογοῦν τὴν ὕπαρξίν του· ἀλλάζει καὶ τὸ γλωσσικόν του περίβλημα, ἀλλ' αὐτὸ δὲν με ἐμποδίζει καθόλου νὰ ἀπολαύσω δύο τρία τεμάχια ὅπως τὸ *Ἀπρόοπτον* καὶ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἀρχίζει διὰ τοῦ στίχου:

Εἶμαι, ναὸς ἐρειπωθεὶς, παρθένε, τὸ εἰξεύρεις

καὶ τὸ ὁποῖον ἐνῷ φαίνεται ὅτι ἐκτυλίσσεται ἐπάνω εἰς ἰδέαν γνωστὴν ἐκ τῶν ἀναμνήσεων τοῦ Κοππὲ καὶ τοῦ Τέννυσον, λαμβάνει ὅλως ἰδικήν του ἀπόχρωσιν, ὅταν διὰ τὴν ἀγνὴν κόρην, ἥτις μόνη θὰ δυνηθῇ νὰ τελειώσῃ τὴν ἀναγέννησιν τοῦ ποιητοῦ, ὑπόσχεται οὗτος τὴν εὐλογίαν τῆς νεκρᾶς του μητρός:

Κ' ἡ μήτηρ μου, περίφρυτος φωτὸς, θὰ σ' εὐλογήσῃ.

Ἐπεμείναμεν ἴσως περισσότερον τοῦ δέοντος εἰς τὴν οὐσίαν τῶν *Θανασίμων*, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον διὰ μίαν κριτικὴν περὶ ποιήσεως ζήτησιν θὰ ἐθεωρεῖτο δευτερεῦον, ἐμπρὸς εἰς τὸ εἶδος καὶ τὴν μορφὴν· ἀλλ' εἴπομεν ἀρχόμενοι ὅτι ὁ Σημηριώτης εἶναι ποιητής, καὶ δὲν θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ φαντασθῶμεν οὔτε ἡμεῖς οὔτε ἄλλος πιστεύω, ἔργον ποιητικὸν τοῦ ὁποίου τὰ δύο αὐτὰ κύρια στοιχεῖα θὰ ἦσαν εἰς τόσον βαθμὸν ἀσύμμετρα, ὥστε τὸ ἓν νὰ καταστρέφῃ ἐξ ὁλοκλήρου τὸ ἄλλο. Ὁ στίχος, πράγματι τοῦ Σημηριώτη σπανίως φαίνεται μὴ προσαρμοζόμενος εἰς τὸ βάθος καὶ τὴν ἔκτασιν τῆς ἰδέας του· καὶ δύναμις καὶ εὐχέρεια —πρὸ πάντων εὐχέρεια— χαρακτηρίζουν τὴν τεχνοτροπίαν του· ἂν τοῦ λείπῃ κἄτι δὲν εἶναι βέβαια ἡ τέχνη ποὺ τοῦ λείπει, ἀλλὰ ποιά τι *περιτέχνησις*, ἡ ὁποία σήμερον, μὲ τὸν ρηλονεϊσμὸν ποὺ ἀπαιτεῖ κάθε αἰσθητικὴ ἀπόλαυσις, φαίνεται ἀπαραίτητος καὶ ἐπιβεβλημένη· αἰσθητοτέρα θὰ ἦτο ἀκόμη καὶ μικρὰ κατάχρησις ῥητορικῆς à la tenorino, εἰς τὴν ὁποίαν ἄκων παρασύρεται ἐνίοτε, ἂν δὲν μας ἐπέβαλλεν ἡ δικαιοσύνη νὰ ἐνθυμηθῶμεν ὅτι εἶναι τὸ πρῶτον ἔργον νέου ποιητοῦ, ὁ ὁποῖος μᾶς ὑπόσχεται πολλά. Ἡμεῖς δυσκόλως δυνάμεθα νὰ συγκρύψωμεν τὴν ὑπερηφάνειαν, ποὺ αἰσθανόμεθα ὅτι μᾶς ἔλαχεν ἡ τιμὴ νὰ παρουσιάσωμεν εἰς τὸ δημόσιον ποιητὴν τοῦ ὁποίου ὅλον τὸ μέλλον εἶναι δύσκολον νὰ προεξορλκθῇ μὲ τὰς τολμηροτέρας προφητείας.

Ι. ΓΡΥΠΑΡΗΣ

ΠΡΩΤΗ ΜΟΥΑΛΛΑΚΑΤ

ΤΟΥ ΑΡΑΒΟΣ ΠΟΙΗΤΟΥ ΙΜΡ-ΟΥΛ-ΚΑΪΣ

» Ἐπεὶ θᾶττον ἢ βράδιον ἀποθανεῖν σε δέον
» ἀπόλαυσον ὡς σοὶ οἷόν τε τῶν ἡδονῶν τοῦ [βίου.
» Ἀπόλαυσον οὗ ἀρέσκει σοι
» μέθης δεῖ τερψιθύμου.
» Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ γυναικῶν κομψῶν μαρμα- [ρολεύκων·
» ξανθῶν τὴν κόμην
» δορ άσι προσομοίων.
» Εἴτε κάτω ὄμματα καλὰ βάλλουσιν αἰδη- [μόνως,
» εἴτε ἱτενίζουσι πρὸς σὲ μετὰ πολλοῦ τοῦ [θράσους.

(Ἐκ τοῦ Ἀραβικοῦ). Ι. ΣΤΑΥΡΙΔΗΣ (ἰατρός).

Σημ. Αἱ ὑπάρχουσαι *μοναλλακὰτ* εἶνε ἑπτά. Οἱ Ἄραβες, οἱ ἐξόχως διακριθέντες εἰς τὰς καλὰς τέχνας, ἂν δὲν εἶχον ἀγῶνας Ὀλυμπιακοὺς καὶ δάφνας ἢ κότινον διὰ τοὺς Ὀλυμπιονίκας, εἶχον ἰδικήν τιμητικὴν θέσιν ἐπὶ τῆς ὁποίας ἀνηρτῶντο τὰ ἔξοχα ποιήματα διασήμων ποιητῶν. Καὶ ὠνομάζοντο τὰ τοιαῦτης τυγχάνοντα τιμῆς ποιήματα, *μοναλλακὰτ*, ἤτοι ἀνηρτημένα. Ἕτερον ἐπίσης καὶ τὸ τιμητικὸν ὄνομα *μοσοεδεχιμετὰτ* ἤτοι κεχρυσωμένα ὡς γραφόμενα μὲ χρυσᾶ γράμματα. Τοιαύτης ἐξόχου τιμῆς, ἔτυχεν ὁ περιπαθὴς ψάλτης Ἴμρ-Οὐλ-Κάϊς.

Τὸ ὡραιότερον ποιημά του, εἶνε ἡ περιγραφὴ ἀραβικοῦ ἵππου. Ἀλλ' εἰς τὰς ἀνωτέρω στροφὰς, ὁ ἄραψ ποιητὴς φιλοσοφεῖ μᾶλλον τὴ ἐλαφρὴν ὕρος, μὲ τὸ ὁποῖον τὰς χρωματίζει. Ἐγὼ τοὐλάχιστον φρονῶ, ὅτι ὁ Ἴμρ-Οὐλ-Κάϊς λέγει ἐδῶ ὅ,τι εἶπον καὶ οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες: *Ὁ ἔρως δὲν εἶνε παρὰ παιδίον τυφλόν*: καὶ ὅτι τὸ βλέμμα τῆς ἀγαπημένης γυναικὸς, εἴτε αἰδῆμον εἴτε θρασὺ, φέρει τὸ ἴδιον ἀποτέλεσμα. Ἐγὼ προσθέτω, ὅτι κατόπιν ἔρχεται κάποιος ἔξοχος χειρουργὸς ὁ καιρὸς καὶ ὁ τυφλὸς ἀναβλέπει καὶ πολλάκις θεωρεῖ τὴν τύφλωσιν ὡς ἐποχὴν μακαρίαν, διότι ἴσως ὅσα βλέπει δὲν εἶνε ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ὠνειροπόλησε μὲ τοὺς κλειστοὺς ὀφθαλμούς του.

* *

ΜΟΥΣΙΚΗ ΣΥΝΟΜΙΛΙΑ

(Ἴδε τεῦχ. 21 σελ. 165)

Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ *Κυνηγετικὸ τραγοῦδι* τὰ τρία *Βενετικὰ* καὶ τὸ *Ἀνοιξιάτικο*, ποὺ ἀνέφερα στὴν ἀρχὴ γιὰ τὰ καλλίτερα τοῦ Mendelssohn, ὑπάρχουν μέσα στὴ συλλογὴ τῶν «Lieder ohne Wor-

the» καὶ ἄλλα τιτλοφορημένα. Δὲν τὰ ἀνέφερα ὅμως ἐπειδὴ στὰ ἴδια θέματα ἔχουν γράψει καὶ ἄλλοι μεγαλείτεροι κλασικοί, καὶ ἐμπρὸς στὰς μεγάλας ἐμπνεύσεις ἐκείνων ὠχριοῦν τοῦ Mendelssohn αἱ ἐμπνεύσεις. Γιατί εἶνε ἀσυγκρίτως ὑψηλοτέρα ἡ βαρειά, ἡ σκεπτική, ἡ σοβαρά, ἡ φιλοσοφική, ἡ βαθυτάτη ἁρμονία τῶν μεγάλων κλασικῶν. Τὰ βάθη της τὰ σκοτεινὰ καὶ ἄμετρα μάτι ἀνθρώπινο δὲν μπορεῖ νὰ τὰ φθάσῃ. Εἶνε ἕνας ἀπέραντος κόσμος δημιουργημένος ἀπὸ τὰ ἔξοχα πνεύματα τοῦ Bethoven, τοῦ Schubert, τοῦ Haydn, τοῦ Schumann, τοῦ Bach, τοῦ Mozart. Αὐτοὶ εἶναι τῆς μουσικῆς οἱ Ὀλύμπιοι θεοί, καὶ Δία τους ἔχουν τὸν παντοδύναμο Beethoven· γιατί ἐκεῖνον περισσότερο ἀπ' ὅλους ἀνέβασεν ἡ ἔμπνευσις σὰν θεώρατος ἀετὸς στὰ πειὸ ἄρθαστα ὕψη. Σ' αὐτὸν τὸν κόσμο τὸν ἄπειρο κι' ἀθάνατο θὰ βρῇ τὴν ἀληθινὴ πατρίδα της ἡ ψυχὴ ποὺ εἶνε γιὰ τὴ Μουσικὴ γεννημένη... Εὐτυχισμένη ἂν μπορέσῃ ὁλόκληρη στὴ θεία τέχνη ν' ἀριερωθῇ, καὶ γιὰ κείνην μόνο νὰ ζήσῃ!

Ἔχει λοιπὸν ὁ Mendelssohn μέσα στὰ τραγούδια του ἕνα «Spinnlied» δηλ. Chanson de la Fileuse (πῶς νὰ τὸ μεταφράσω στὴ γλῶσσά μας;) καὶ ἕνα Trauer-Maria. Ἀλλὰ ἀπὸ τὸ μὲν πρῶτο θέμα ἐνεπνεύσθη ὁ Shubert καὶ μελοποίησε τὸ ἀθάνατο ᾆσμα τῆς Μαργαρίτας τοῦ Φάουστ, τὸ ἀληθινὸ ὅμως ποίημα τοῦ Γκαῖτε «Gretchen am Spinnrade» γιατὶ στὴ γαλλικὴ ὄπερα τοῦ Gounod ὅλα εἶναι τροποποιημένα. Εἶναι θεία ἀληθινὰ ἡ ἔμπνευσις ἐκείνη τοῦ Shubert ἐπάνω 'στοῦ Goethe τοὺς στίχους. Ἀδύνατο κάνεις νὰ φαντασθῇ τὴν ἐντύπωσι ποὺ προξενεῖ τὸ θλιβερὸ καὶ παραπονετικὸ τραγοῦδι τῆς Gretchen, συνοδευμένο ἀπὸ τὸ ἐξακολουθητικὸ καὶ μονότονο κλωθογύρισμα τοῦ ροδανιοῦ, ποὺ δὲν παύει καθόλου ὡς τὸ τέλος, ἐπίμονο σὰν τὸν πόνο ποὺ τριγυρίζει τὴν καρδιά. Ἐμπρὸς στοῦ Schubert τὴν ἔμπνευσι αὐτή, ὠχριᾷ τὸ «Shinnlied τοῦ Mendelssohn. Ἐπίσης καὶ τὸ «Marche Funèbre» του, ἐμπρὸς στὰ πένθιμα τοῦ Beethoven καὶ τοῦ Chopin. Ἐκεῖνα εἶναι ἀληθινὰ ἄρθαστα ἀριστουργήματα καὶ θὰ τὰ ἀναλύσω προσεχῶς. Σήμερα θὰ περιορισθῶ μόνο στὸ *Ἀνοιξιάτικο τραγοῦδι* ποὺ εἶναι στὸ εἶδος του χαριτωμένο.

Τὸ *Ἀνοιξιάτικο τραγοῦδι* (Frülingslied) λάμπει μέσα σ' ὅλα τἄλλα μὲ τὴ χάρι καὶ τὴ γλυκύτητα τῆς ἐμπνεύσεώς του. Ἡ χαριτωμένη μελῳδία του εἶνε στολισμένη μὲ ἐλαφρὰ arpèges, καὶ τὴν ξεχωρίζει τὸ αὐτὶ ἀπὸ τὸ ἁπαλό τους χαϊδεμα. Πρὸ παντὸς τὸ τραγοῦδι, αὐτὸ εἶνε χαρωπό. Εἰκονίζει ὅλη τὴ χαρὰ ποὺ αἰσθάνεται στῆς ἀνοίξεως τὸ φαιδρὸ ἐργυρὸ ἡ φύσις, ποὺ τόσον καιρὸ τὴν κρατοῦσε βαρειὰ κοιμισμένη ὁ χειμῶνας στὴν παγερή του ἀγκαλιά. Τώρα ὁ Ἀπρίλης τῆς στέλνει χαρωπὸ μήνυμα μὲ τῶν πουλιῶν τὸ γλυκολάλημα, ἐπάνω στοῦ Ζεφύρου τὰ φτερὰ τὰ μυρωμένα . . . κι' ἐκείνη γελαστὴ ξυπνᾷ, καὶ πετιέται ὁλόχαρη νὰ γιορτάσῃ τὴν ἐλευθέρωσί της. Ὅλα αὐτὰ τὰ λέει τὸ χαριτωμένο τραγουδάκι τοῦ Mendelssohn. Ὅλα τἄχει μέσα του, καὶ τοῦ Ζεφύρου τὸ ἐλαφρὸ φύσημα ἀνάμεσα στὰ νειόβλαστα κλωνάρια, καὶ τῶν πουλιῶν τὸ γλυκὸ κελάδημα γιὰ τὴ γιορτὴ τῆς φύσεως τὴν ἀνθοσπαρμένη ποὺ σκορποῦν γύρω τους πετῶντας ἀκούραστα καὶ χαρωπὰ ἀπὸ δενδρὶ σὲ δενδρί, κι' ἀπὸ κλωνάρι σὲ κλωνάρι... Γλυκυτάτη ἄνοιξη! ποιός εἶν' ἐκεῖνος ποὺ δὲν αἰσθάνεται μιὰ μυστικὴ χαρὰ νὰ πλημμυρίζῃ τὴν ψυχή του, ὅταν χύνεται στὴν πλάση ἡ μαγεμένη σου πνοή; ποιός ποιητὴς δὲν σὲ χαρέτισε μὲ χαρᾶς κι' ἀγάπης τραγούδια, καὶ μὲ νέα πάντα σὲ χαιρετᾷ κάθε φορὰ ποὺ θὰ ξανάλθῃς!... Εἶσαι παλιὰ 'σὰν τὴ φύσι, καὶ ὅμως εἶσαι πάντα νέα... Πάντα νέα γιὰ τὴ νειότη ποὺ μαζή σου θέλει νὰ ζῇ... Πάει, πειὰ ὁ κακὸς χειμῶνας ποὺ σωριάζει στὰ βουνὰ τὰ χιόνια, καὶ τὴν ἀπελπισία στὴν καρδιά. Ἡ νειότη τὴν ἄνοιξι πάντα ζητᾷ... Μαζή μὲ τοῦ Ζεφύρου τὴν πνοὴ τὴ μυρωμένη, τόσα χουσᾶ ὀνείρατα καὶ πόθοι γύρω στὴν καρδιὰ φτερουγίζουν, καὶ 'σὰν λουλοῦδι ποὺ στὸν κάμπο πρασινίζει κι ἀνθεῖ, ξαναγεννιέται μέσ' 'στὴν καρδιὰ κι' ἀνθίζει ἡ ἐλπίδα... Πάει πειὰ ὁ κακὸς χειμῶνας... τὸ γλυκὸ τραγοῦδι τῆς ἀνοίξεως προσκαλεῖ στὴ χαρά, προσκαλεῖ στὴν ἀγάπη... Ἡ νειότη τὴν ἄνοιξη πάντα ζητᾷ... Δὲν ρωτάει ἂν εἶναι πλάνα τὰ ὀνείρατα τὰ χρυσοφτέρωτα ποὺ φτερουγίζουν σὰν τοῦ Ζεφύρου τὴ μυρωμένη πνοή, οὔτε ἂν ἡ ἐλπίδα ποὺ θερμαίνει τώρα τὴν καρδιὰ θὰ χαθῇ μιὰ μέρα καθὼς στὸν οὐρανὸ χάνεται τὸ κάταπρο συννεφάκι, θὰ σβύσῃ καθὼς τοῦ κύματος ὁ ἀφρὸς στοῦ γιαλοῦ τὰ λιθάρια...

Εἶνε φαιδρό, εἶνε χαρωπὸ τῆς ἀνοίξεως τὸ τραγοῦδι. Ὅλα τ' ἀηδόνάκια εἶναι χαρούμενα, ὅλα γλυκοκελαδοῦν χαρᾶς κι' ἀγάπης τραγούδια, καὶ δὲν ἀκούεται οὔτε ἕνα νὰ ταράξῃ τῶν ἄλλων τὴ συμφωνία τὴ γλυκειά, νὰ τονίσῃ μονάχο του θλιβερὸ παράπονο, καὶ συγκινητικὰ νὰ ψάλῃ:

Δὲν εἶν' ὁ βίος Μάτος αἰώνια, δὲν εἶνε...

ΑΓΡΑ.

Ο ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ

(Μυθιστόρημα TH. BENTZON).

(Ἴδε σελ. 192).

— Μὰ τί ἔκαμα πάλι... μὰ τί εἶπα πάλιν;...

Θὰ προτιμοῦσα καλύτερα, χίλιες φορὲς καλύτερα, νὰ μ' ἔδερνε. Τὸ καταλαβαίνεις βέβαια αὐτό ἐσύ, ποὺ θὰ ἐπροτιμοῦσες ἀπὸ τὰς πέντε ὥρας τοῦ βιολιοῦ τοῦ μακαρίτου κ. Νέλ τὴν χειροτέραν τῶν ἀπιστιῶν. Ἐγὼ δὲν θὰ ἐπροχωροῦσα καὶ τόσον διότι εἶμαι ζηλιάρα... ζηλιάρα καὶ δι' αὐτὸ τὸ παρελθόν, ζηλιάρα διὰ τὰς φρικώδεις ἐκείνας γυναῖκας ποὺ τοῦ ἐνέπνευσαν τὰ: *Σκληρὰ δάκρυα*, τὸν *Θανάσιμον ἔρωτα*, τὸ *Αἴνιγμα*, τὰς *Ἀὐπνίας*, τοὺς *Ἀνγμοὺς*, ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα ποὺ δὲν μπορῶ νὰ διαβάσω χωρὶς νὰ αἰσθανθῶ προσβεβλημένον τὸν ἑαυτόν μου.

Ἐπανήλθομεν εἰς Παρισίους καὶ ἀμέσως αἱ ἐφημερίδες καὶ τὰ περιοδικὰ ἤνοιξαν παγγυρικῶς τὰς στήλας των διὰ τὰ ποιητικὰ καὶ πεζὰ ἔργα τοῦ Μὰξ Ρενάλ, ὅστις πλέον τὰ ὑπέγραφεν ἀφόβως, μ' ὅλην τὴν γρύναν τῆς οἰκογενείας του καὶ τῆς ἰδικῆς μου. Μάτην τοῦ ἔλεγαν:

— Αὐτὸ θὰ σὲ βλάψῃ εἰς τὸ ὑπουργεῖον...

Ἔγραφεν καὶ ὑπεγράφετο ὁλοέν καὶ πράγματι τὸ ὑπουργεῖον παρημελεῖτο, τόσον παρημελεῖτο ὥστε τέλος εὑρέθη ὁ Μὰξ εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ὑποβάλῃ τὴν παραίτησίν του. Μὲ τί θριαμβευτικὸν ὕφος μοῦ ἀνήγγειλε τὸ γεγονός!

— Ἔχεις μεγάλον ἄδικον, τοῦ ἔλεγα τρέμουσα ὁλόκληρος.

— Ἄδικον νὰποταχθῶ ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ μὲ δολοφονεῖ, διὰ νὰκολουθήσω τὴν κλίσιν μου ποὺ καθιέρωσεν ἤδη ἡ ἐπιτυχία;

— Μὰ δὲν εἶναι ἐπὶ τέλους στάδιον αὐτὸ νὰ γράφῃς στίχους καὶ τὰ κάμνῃς διηγήματα...

— Θαρρῶ πῶς ἀκούω τὸν σεβαστόν σου πατέρα· νὰ εἴξευρες πόσον αὐτὰ τὰ τετριμμένα ἀναμασήματα πηγαίνουν ἄσχημα εἰς τὸ εὐμορφον στόμα σου Λοιπόν, δὲν εἶσαι εὐχαριστημένη ποὺ ἐνυμφεύθης ἕνα ποιητὴν παρὰ ἕνα ἐλεεινὸν γραφειοκράτην;

— Καὶ ὅμως ἦτο γραφειοκράτης ἐκεῖνος ποὺ μοῦ ἔδωσαν, ἐπανέλαβα ἐγώ, ζητοῦσα νὰ λογικευθῶ μαζί του.

— Ἀλλά, νομίζω τοὐλάχιστον, ἦτο ὁ ποιητὴς ἐκεῖνος ποὺ ἀγαποῦσες. Καὶ, ἂν προτιμᾷς τὴν πεζογραφίαν... ἔ, καλὰ μήπως πάλιν δὲν ἔδωσες ὅλην σου τὴν τρυφερότητα εἰς τὸν συγγραφέα τῆς *Νιννέτης*; καὶ ἡ Νιννέτη εἶσαι σύ, ἀγαπητή μου Κλαίρη.

Τοῦ ἔκαμα δειλὰ δειλὰ τὴν παρατήρησιν ὅτι ὁ γέρων φίλος μας, ὁ ἀββᾶς Ταβουρέ, εὕρισκε τὰ διηγήματά του ὀλίγον νατουραλιστικὰ διὰ νὰ γραφοῦν χάριν μιᾶς τιμίας γυναικὸς καὶ ἀμέσως πῆρε φωτιὰ μὲ μίαν ἀπίστευτον παραφοράν· ὄχι δὲν μπορεῖς νὰ φαντασθῇς μὲ ποῖον ἀνοίκειον τρόπον μετεχειρίσθη τὸν ἐξαίρετον ἐκεῖνον γέροντα. Αὐτὴ ἦτο ἡ πρώτη μας ἔρις. Τὸν παρεκάλεσα νὰ ἀλλάξῃ ὀλίγον τὰ γοῦστα, ἢ τοὐλάχιστον νὰ τὰ συνδυάσῃ μὲ τὴν ἐξάσκησιν κανενὸς σοβαροῦ ἐπαγγέλματος ὅπως κάμουν τόσοι ἄλλοι. Μοῦ εἶπεν ὅτι ἂν ὑρίστανται αὐτοὶ δὰ οἱ ἄλλοι, θὰ εἶχον ὡς δικαιολογίαν των τὴν πτωχίαν, ἐνῷ αὐτὸς δύναται νὰ σκέπτεται κατὰ βούλησιν, ἀφοῦ τὸ χρῆμα, ποὺ δὲν εἶναι διὰ τίποτε ἄλλο καλόν, τὸν κάμνει ἀνεξάρτητον, ὅτι τὸ σοβαρὸν εἶναι μόνον ἡ Τέχνη... ὅτι εἶχεν πιστεύσῃ πῶς τὸν ἀντελήφθην εὐθὺς ἀπὸ τῶν ἀραβῶνων μας, καὶ ὅτι ἡ ἰδέα του ὅτι θὰ τὸν κατελάμβανα ἠύξησε τὴν κλίσιν ἡ ὁποία τὸν ἔσυρε πρὸς ἐμέ, ὅτι ὑπέφερε σκληρῶς ἀπὸ τὴν πλάνην του, ὅτι εἶχα τὴν μορφὴν μούσης ἀλλὰ τὴν ψυχὴν ἁπλῆς νοικοκυροπούλας μὲ περούκαν ἀδιορθώτων προλήψεων. Μοῦ εἶπε τέλος πράγματα ποὺ δὲν θέλω νὰ σοῦ τὰ εἰπῶ καὶ ὅλα καὶ ποὺ μοῦ ἐκρύωσαν τὴν καρδιά, ἂν καὶ ἡ στοργή του καὶ ἡ μεταμέλειά του τὰ ἐξήλειψαν κατόπιν ἅμα εἶδεν ὅτι ἤμην ἱκανὴ νὰ τὸν ὑπερασπισθῶ ἐν ἀνάγκῃ. Διότι τὸν ἐπρόσβαλλον ἀπὸ παντοῦ· πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἀκριβῶς μὲ ὑποχρέωσε νὰ πάγω μὲ τὸ μέρος του, παρ' ὅλους τοὺς ἐνδοιασμοὺς ποὺ εἶχον.

Ὁ πατέρας μοῦ ὡμιλοῦσε περὶ τοῦ συζύγου μου μὲ μίαν ἄπειρον περιφρόνησιν.

— Ὁ Παρνασσιέν σου, ὁ συμβολιστής σου κτλ.

Πρέπει νὰ ἀκούσῃς ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ πατέρα αὐτὰς τὰς δύο λέξεις, εἰς τὰς ὁποίας δίδει, ἐπάνω κάτω, τὴν αὐτὴν σημασίαν! Ἡ μητέρα πάλιν εὑρίσκεν εἰς τὰ ἔργα του τάσεις νοσηρὰς: διισχυρίζετο ὅτι χωρὶς ἄλλο ἔπρεπε νὰ ἀντλῇ τὰς ἐμπνεύσεις του ἀπὸ πολὺ ὑπόπτους σχέσεις καὶ συνανάστροφάς.

— Μὰ δὲν θὰ ἦτο περισσοτέρα ἡ ἀγανάκτησίς σου καὶ ἂν εἶχε πράγματι ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἐπεισόδια ποὺ ὑπαινίττεσαι.

— Θὰ ἔχει εἰς τὸ μέλλον, ἂν δὲν ἔχει ὡς τώρα, μοῦ ἀπαντοῦσε μετὰ βεβαιότητος. Ἀλήθεια ὅσον ἐξηρτᾶτο ἀπὸ τὴν μητέρα, εἰμποροῦσε πολὺ καλὰ νὰ ἐγίνετο αἰτία σκηνῶν ποὺ θὰ μᾶς ὡδήγουν χωρὶς ἄλλο εἰς τὸ διαζύγιον. Καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ πενθερά μου μὲ κατηγόρει ὅτι δὲν ἐγνώριζα νὰ μεταχειρισθῶ ὅλην τὴν ἐπιρροήν μου. Δόξα τῷ Θεῷ δὲν μοῦ λείπει ὁ κοινὸς νοῦς. Ἔλεγα ὅτι θὰ ἦτο πάντα καιρὸς νὰ ἀποσπασθῶ ἀπὸ τὸν Μὰξ, ἐὰν με παρημέλει, ἀλλὰ δὲν μὲ παρημέλει ἀπεναντίας... Ἐγεννήθη ἡ Κλαιρέτη· εἶχα νέον ἐλατήριον, ἰσχυρὸν ἐλατήριον ποὺ μὲ ὑποχρέωνε νὰ λάβω καὶ ἐγὼ τὸ μερίδιόν μου ἀπὸ τὰς μικρὰς στενοχωρίας, ποὺ εἶναι φανταζόμαι ἀναπόσπαστοι ἀπὸ τὴν ἁρμονικωτέραν συζυγικὴν ὕπαρξιν.

Τώρα ἀφίνω τὸν σύζυγόν μου ἀπόλυτον κύριον νὰ κάμνῃ ὅτι θέλει· ἔχω καὶ ἐγὼ ἐνασχόλησιν ποὺ μὲ περισπᾷ ἐξ ὁλοκλήρου. Δὲν ἀγαπᾷ τὸν κόσμον, μὲ συνοδεύει ὅσον τὸ δυνατὸν σπανιώτερον, ἀλλὰ δὲν τὸ νομίζει λογικὸν νὰ στεροῦμαι καὶ ἐγὼ τῆς ἀπολαύσεώς του, καὶ κάμνω διακριτικὴν χρῆσιν τῆς ἐλευθερίας ποὺ μοῦ ἔδωσεν. Ὦ! ἐὰν συγκατετίθετο μόνον νὰ μὴν ἀπορεύγει τόσον τὰ οἰκογενειακά μας γεύματα!... Ἀλλ' ἰσχυρίζεται ὅτι δὲν αἰσθάνεται τὸν πειρασμὸν νὰ «πίπτῃ μόνος του εἰς τὸ στόμα τῶν θηρίων». Πράγματι εἶναι ἀδύνατον νὰ εὑρεθῇ μὲ τοὺς γονεῖς μου ἢ μὲ ἄλλους συγετικοὺς χωρὶς νὰρχίσουν τὰς ἐπιθέσεις των μὲ τὸν καταχθονιώτερον

τρόπον. Ἡ ἐπιτυχία του δὲν ἀροπλίζει τὴν πεισματικὴν ἀποδοκιμασίαν των. Μόνη ἐγὼ εἶμαι ὑπερήφανος διὰ τὸν σύζυγόν μου, ἂν καὶ διὰ νὰ εἶμαι εἰλικρινής, δὲν μ' ἀρέσει πολὺ ἡ ἐκλογὴ τῶν θεμάτων του. Καὶ νομίζω ὅτι ἕνα μέρος τοῦ δημοσίου σκέπτεται ὅπως ἐγώ, διότι ποτὲ δὲν φθάνει τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐκδόσεων μερικῶν συναδέλφων του, οἱ ὁποῖοι βεβαιότατα δὲν ἔχουν τόσον τάλαντον, ὅσον αὐτός. Ὅταν ζητῶ νὰ τὸν ὑποχρεώσω νὰ λάβῃ ὀλίγον ὑπ' ὄψιν καὶ ὅ,τι ἀρέσκει εἰς τοὺς περισσοτέρους, μοῦ ἀπαντᾷ ὅτι ἐκείνου τοῦ ἀρέσει νὰ κάνῃ ὅ,τι θέλει ὁ ἴδιος, καὶ ἐπανέρχεται τὸ σατανικὸν ἐκεῖνο μειδίαμα ἐπὶ τῶν ἀγαπημένων μου χειλέων του· τότε καὶ ἐγὼ σιωπῶ ἀμέσως, διότι τὸ εἰρωνικὸν αὐτὸ μειδίαμα μοῦ φέρει εἰς τὸν νοῦν τὴν ἀτυχῆ ἐκείνην ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποίαν ἔχασα ἀμετακλήτως τὴν ἐπ' αὐτοῦ γοητείαν μου ὅταν τοῦ εἶπα, καθὼς θὰ τὸ ἔλεγεν ὁ πατέρας μου καὶ ἴσως καὶ ὁ Προυδῶμ, ὅτι ἡ ποίησις δὲν εἶναι στάδιον. Ἔκτοτε ἡ στοργή του δι' ἐμὲ δὲν ἐμειώθη, ὄχι βέβαια, ἀλλ' ἔγινε περισσότερον... (πῶς νὰ τὸ εἴπω ;) συγκαταβατική, μὲ κάποιαν ἀπόχρωσιν ἐπιφυλάξεως. Μοῦ ἀναγινώσκει ἀκόμη κἄποτε ὅ,τι κάμνει, ἀλλὰ ἡ ἐκλογή του γίνεται μετὰ πολλῆς φροντίδος :

— Αὐτὸ θὰ σ' ἀρέσῃ, ἐνάρετος Κλαίρη... αὐτὸ ἔγινε διὰ σέ, κυρία. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον προοιμιάζεται τὰς ἐνδείξεις τῆς ἐμπιστοσύνης τῆς ὁποίας προφανῶς μόνον ἐξ ἡμισείας μὲ κρίνει ἀξίαν. Νομίζω, ἄλλως τε ὅτι τρέφει γενικῶς διὰ τὰς γυναῖκας κἄποιαν περιφρόνησιν. Φέρεται ἀρκετὰ ψυχρὰ μὲ τὰς φίλας μὲ τὴν πρόφασιν ὅτι εἶναι ὅλαι καθ' ὁμοίωσιν τῆς μητέρας καὶ πλασμέναι κατὰ τὰς συμβουλάς της.

Ἐὰν ἔκανα τὸ ἴδιον διὰ τοὺς συντρόφους του! Ἀλλ' ὄχι, τοὺς ἐδεχόμην ὅσον εἰμποροῦσα καλύτερα, ἀναγκάζουσα τὸν ἑαυτόν μου νὰ λησμονῶ ὅτι ἔχουν ὅλοι εἰς τὴν συνείδησίν των ἀρκετὰ κακὰ βιβλία καὶ εἶναι ὅλοι τους ἱκανοὶ νὰ δώσουν καὶ χειροτέρας συμβουλάς. Σημείωσε ὅτι κατὰ τὴν ἰδέαν τους θὰ ἤμουν ἐγὼ ἡ ἐπικίνδυνος σύμβουλος· θὰ ἐδέσμευον τὸν Μάξ, θά του ἔκοπτον τὰ πτερά του... Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ἂν με ἄκουεν δὲν θὰ ἐπεχείρει νὰ ἀναμιχθῇ καὶ εἰς τὸ θέατρον· τὸ ἔμμετρον δρᾶμα ποὺ ἐτελείωσε ὡς πρῶτον ἀποτέλεσμα θὰ ἔχῃ νὰ τὸν σχετίσῃ μὲ κόσμον ποὺ φοβοῦμαι—τὰ παρασκήνια, ἐννοεῖς—καὶ πρὸ πάντων, διὰ νὰ περιορισθῶ εἰς αὐτήν, μὲ τὴν δεσποινίδα Ρόζα Φελίν, τὴν μεγαλόσωμον αὐτὴν ξανθὴν μὲ τὰς μαύρας βλεφαρίδας, ποὺ τὴν εὑρίσκουν ἀφρόπλαστον, καὶ ποὺ φαίνεται εἰς ἐμένα ἐξηρθωμένη ὡς σχοινοβάτις. Τέλος ὁ Μάξ βεβαιώνει ὅτι αὐτὴ εἶναι ἡ γυναῖκα τῶν ὀνείρων του... ὑπὸ καλλιτεχνικὴν ἔποψιν, νὰ ἐννοήσωμεν· ἀδιάφορον· αὐταὶ αἱ ἐπαναλήψεις μοῦ ἐμποιοῦν φρίκην, καθόσον μάλιστα δὲν ἀκούεις πλέον τίποτε ἄλλο εἰς τὴν οἰκογένειάν μου ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἐπῳδόν :

— Τί εὔσχημος πρόφασις αὐταὶ αἱ ἐπαναλήψεις...

Πέντε λεπτὰ νὰ ἀργήσῃ ὁ Μάξ :

— Ποὺ μπορεῖ νὰ εἶναι; βέβαια εἰς τὴν ἐπανάληψιν τοῦ ἔργου του· λοιπόν, Κλαίρη, πές μας τὴν ἀλήθεια, δὲν φοβᾶσαι λίγο αὐτὴν τὴν δεσποινὶς Φελίν κτλ.

Καὶ εἶμαι ἠναγκασμένη νὰ ὑποκρίνωμαι καὶ ἐγώ, τίποτε περισσότερον τίποτε ὀλιγώτερον ὅπως καὶ ἡ ἰδία δεσποινὶς Φελίν, νὰ προσποιοῦμαι τὴν γενναίαν, τὴν ἀδιάφορον, νὰ λέγω εὐθύμως, διὰ νὰ ἀποφύγω τὸν κίνδυνον τοῦ νὰ φανῶ γελοία, ὅτι δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι εὑρίσκεται πράγματι εἰς τοὺς πόδας της, ἀλλ' ὅτι θά μου ξαναέλθῃ καὶ ὅτι μὲ τοὺς ἄνδρας πρέπει κανεὶς νὰ εἰξεύρῃ,ὅταν πρέπει,νὰ κλείῃ τὰ μάτια του καὶ ὅτι εὑρισκόμενοι αἰωνίως εἰς τὸν ποδόγυρόν μας θὰ ἦσαν ὀχληροί. Ψεύματα, φράσεις συνθηματικαί, ἀνόητος φλυαρία ποὺ δὲν ἀπατᾷ κανένα, διότι καὶ ἐγὼ αἰσθάνομαι τὴν ἀδεξιότητά μου ὅταν τὰ λέγω αὐτά, καὶ καλὰ γνωρίζουν ὅτι δὲν εἶμαι τόσον πεπεισμένη ἡ ἰδία ὅσον κολακεύομαι νὰ εἶμαι.

Ὁ Μάξ ἐπιστρέφει· ἔχει τὰ νεῦρα του καὶ τὶς γρύνες του· καθόσον πλησιάζει ἡ παράστασις ἀποθαρρύνεται, διατρέχει τὴν περίοδον κατὰ τὴν ὁποίαν μετὰ τὴν πεποίθησιν ἐπέρχεται ἡ ἀπελπισία καὶ τὰ ρόδινα γίνονται μαῦρα. Εὑρίσκει ἀπευκταῖον τὸ γεῦμα καὶ ὅλα πηγαίνουν ἀνάποδα εἰς τὸ σπίτι. Ἐὰν φαντάζεσαι ὅτι οἱ καλλιτέχναι εἶναι ἄνθρωποι εὔκολοι, ἀπατᾶσαι. Παραφέρονται διὰ τὸ τίποτε, μόλις νὰ κάνῃ ὀλίγον πῶς βραδύνῃ ἡ ἔμπνευσίς των νὰ τοὺς ἐπισκεφθῇ, καὶ ἐνῷ μὲ ἀγωνίαν ζητοῦμεν τὴν ἀφορμὴν τῆς δυσαρεσκείας των, ἐπανέρχονται μὲ τὸ μειδίαμα εἰς τὰ χείλη, ραδινοί, εὔθυμοι, χωρὶς κανεὶς νὰ εἰξεύρῃ διατί· τὸ σημεῖον τῆς δέσεως εὑρέθη, ἢ ἐπὶ τέλους τὴν ἐπέτυχον τὴν ἀνυπότακτον τὴν ρίμαν. Ὁ καθεὶς μὲ τὰ δικά του! ἄρχισα πλέον νὰ μὴ δίδω προσοχήν, ἀλλὰ ἐπὶ πολὺν καιρὸν εὑρισκόμην εἰς μίαν δύσκολον θέσιν νὰ μὴν εἰξεύρω τί νὰ κάμω. Θὰ μὲ εἴπῃς ὅτι ἐπὶ τέλους ὅλα αὐτὰ εἶναι σκιαὶ ἐλαφραὶ ποὺ δὲν ἀρκοῦν νὰ ἀμαυρώσουν τὴν εὐτυχίαν. Καθόσον σοῦ τὰς ἐκμυστηρεύομαι, ἴσως ὀλίγον πληκτικά, αἰσθάνομαι ὅτι ἐξανεμίζονται. Αἰσθάνομαι τώρα μίαν γαληνιαίαν ἀνακούφισιν ποὺ ἄνοιξα τὴν καρδιά μου, ὅπως δὲν μπορῶ νὰ τὸ κάμω παρὰ μὲ σένα μόνον, ἀγαπητὴ Ὀδέττη. Εἰπέ μου τί θὰ ἔκαμνες σὺ εἰς τὴν θέσιν μου μ' ἕνα σύζυγον ποὺ ἔχει τὸ ἐλάττωμα νὰγαπᾷ τὴν τυπογραφικὴν μελάνην περισσότερον καὶ ἀπὸ πατέρα καὶ μητέρα, περισσότερον ἀπὸ παιδὶ καὶ γυναῖκα, καὶ ὁ ὁποῖος μολοντοῦτο εἶναι ἀξιέραστος;

(Ἕπεται συνέχεια).

ΑΝΑΛΕΚΤΑ

Ποιὸς θὰ τὸ ἐπίστευε, λέγει ἕνα φύλλο τῆς Νέας Ὑόρκης, ὅτι τὸ ποδήλατον εἰμποροῦσε νὰ εἶναι τόσον καταστρεπτικὸ διὰ τὴν βιομηχανίαν

Εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἡ βιομηχανία τῶν ἁμαξῶν, πρὸ πάντων, καθὼς καὶ ὅλων τῶν ἄλλων εἰδῶν ποὺ χρησιμεύουν διὰ τὴν ἅμαξαν ἐξησθένησαν· καὶ ὄχι μόνον αὐτές. Καὶ οἱ καπνοπῶλαι, οἱ μουσικοὶ καὶ κυρίως οἱ βιβλιοπῶλαι ἐζημιώθησαν ὄχι ὀλιγώτερον. Διότι αὐτὸ τὸ παράξενο γοῦστο εἶναι σὰν μιὰ ἰδιότροπη καὶ ζουλιάρα ἐρωμένη ποὺ θέλει μόνον διὰ τὸν ἑαυτό της. Δὲν μπορεῖς λοιπὸν οὔτε νὰ καπνίσῃς οὔτε νὰ διαβάσῃς ἑνόσῳ τρέχεις. Ἀφοῦ δὲ παύσῃς εἶσαι τόσο κουρασμένος ποὺ μόνο διὰ τὸ φαγὶ καὶ τὸν ὕπνο ἔχεις καιρό...

Ὁ σιδηρόδρομος, λέγει ὁ Ραγκέ, ἐξήσκησε πολὺ σπουδαίαν ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς τύχης τῆς φιλολογίας. Οἱ σιδηρόδρομοι ἐκανόνισαν τὸν ὄγκον τῶν μυθιστορημάτων. Δηλ. ἕνα βιβλίο πρέπει νὰ εἶναι τόσον ὅσο νὰ μπορῇ νὰ διαβασθῇ ὁλόκληρο στὸ πειὸ μακρυνὸ ταξεῖδι ποὺ μπορεῖ νὰ κάμῃ κανεὶς σιδηροδρομικῶς στὴν χώρα ὅπου ἐδημοσιεύθη. Ὡς ἐκ τούτου τὰ ρωσσικὰ μυθιστορήματα εἶναι μακροσκελέστερα ἀπὸ τὰ γαλλικὰ διότι τὸ ταξεῖδι ἀπὸ τὴν Πετρούπολι στὴν Ὀδησσὸ εἶναι μεγαλύτερο ἀπὸ τὸ Παρίσι στὴν Μασαλλίαν, (τὰ δὲ Ἀγγλικὰ εἶναι ἀκόμη μακρύτερα καὶ ἀπὸ τὰ ρωσσικὰ ἔργα διότι οἱ Ἄγγλοι πᾶνε εἰς τὰς Ἰνδίας)

Ἄξιον παρατηρήσεως εἶναι ὅτι κατὰ τὰ τελευταῖα εἰκοσιπέντε ἔτη τὰ γαλλικὰ μυθιστορήματα ἐμίκραναν διότι ἡ ταχύτης τῶν σιδηροδρόμων ηὔξησε καὶ συνεπῶς καὶ τὸ ταξεῖδι ἔγεινε βραχύτερον (!!!;;

* * *

Στὴν Γαλλία ἕνας μαραγκὸς (!) ἔκαμε ἕνα πολὺ παράδοξο ὡρολόγι.

Ἔχει τέσσαρες πλάκες. Ἡ μιὰ χρησιμεύει διὰ τὶς ὧρες ἡ δευτέρα τὶς μέρες ἡ τρίτη τοὺς μῆνας καὶ ἡ τελευταία τὰ ἔτη. Ὁ ἥλιος ἀνατέλλει καὶ δύει στὴν κανονισμένη ὥρα.

Τὸ δειλινὸ κτυπᾷ ἀπαράλλακτα σὰν καμπάνα διὰ τὴν προσευχή. Τὸ δὲ μεσημέρι βγαίνουν δέκα ἀνθρωπάκια καὶ σημαίνουν δώδεκα φορές. Ὁ ἐργάτης αὐτὸς ἄρχισε νὰ τὸ κατασκευάζῃ πρὸ εἰκοσιπέντε ἐτῶν ἔκτοτε δὲ ἀδιακόπως εἰργάζετο.

* * *

Ὁ καθηγητὴς Ἄσμαν μέλος τῆς ἀεροναυτικῆς ἑταιρίας τοῦ Βερολίνου ἐδημοσίευσε τὸ ἀποτέλεσμα 47 ἀναβάσεων δι' ἀεροστάτων ποὺ ἔγειναν ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν αὐτῆς τῆς ἑταιρίας, λέγει δ' ὅτι τὸ μεγαλύτερον ὕψος εἰς τὸ ὁποῖον ἔφθασαν εἶναι 9151 μέτρων. Ἕνα δὲ ἰδιαίτερον ἀερόστατον ἰδικόν διὰ καταμετρήσεις τὸ ἀνεβίβασαν ἕως 18,500 χωρὶς πλήρωμα ὅμως. Εἰς αὐτὸ τὸ ὕψος τὸ βαρόμετρον ἐδείκνυε 67 βαθμοὺς ὑπὸ τὸ μηδέν.

Ἐπίσης παρετήρησαν ὅτι ἐπάνω ἀπὸ τὰ 700 μέτρα ἡ θερμοκρασία εἶναι ἡ αὐτὴ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ ἔτους.

* * *

Στὴ Γαλλία ὑπάρχουν ἑταιρίαι ποὺ κάνουν προξενιές

Κατὰ τὰ δέκα τελευταῖα ἔτη, λέγει στὴν ἔκθεσί του ὁ πρόεδρος μιᾶς ἐξ αὐτῶν, μόνον τρία ἀνζύγια ἔγειναν στὴν πελατεία τῆς ἑταιρίας καὶ αὐτὰ ὄχι διὰ σπουδαῖον αἴτιον, ἀλλὰ μόνον ἐξ ἁπλῆς ἀσυμφωνίας χαρακτῆρος.

Ι. Καρ.

* * *

Νέα ἐφαρμογὴ τοῦ χάρτου.— Ὁ χάρτης χρησιμεύει εἰς μυρίας βιομηχανικὰς ἐφαρμογάς. Εἶναι γνωστοὶ οἱ τηλεγραφικοὶ πάσσαλοι καὶ οἱ σωλῆνες τοῦ φωταερίου ἀπὸ χάρτην. Εἶχαν ἤδη κατασκευάσει ἀπὸ αὐτὸν τροχοὺς σιδηροδρομικῶν ἁμαξῶν καὶ ἱστία πλοίων. Ἀλλὰ ἕως τώρα τὰ χάρτινα ὅπλα ἐχρησίμευαν μόνον εἰς τὸ θέατρον τῶν προαστείων καὶ τὰ χάρτινα ἐνδύματα διὰ τὸ *κοτιγιόν*.

Σήμερον ὅμως,σπουδαῖον ἐργοστάσιον τοῦ Σικάγωκατασκευάζει θαυμάσιαὁσπρόρουχακαθημερινῆς χρήσεως ἀπὸ χάρτην ἐκλεκτὸν καὶ στερεώτατον, ἀλλὰ τὸ παραδοξότερον πάντων εἶναι ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ χάρτου εἰς τὴν ὁπλοποιίαν. Πράγματι, μηχανικὸς τοῦ καταστήματος Κρούπ ἐπενόησεν ἐσχάτως τηλεβόλον ἀπὸ συμπυκνωμένον χάρτην. Αἱ διαστάσεις τοῦ νεωτεριστικοῦ τούτου ὅπλου εἶναι μικραί· ἡ ὁλκή του 5 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου καὶ ἡ ἀντοχή του πολὺ ἰσχυροτέρα τηλεβόλου τῆς αὐτῆς ὁλκῆς ἀπὸ χάλυβα Εἶναι ἐλαφρότατον, τοῦτο εὐκόλως ἐννοεῖται καὶ τὸ προορίζει ὁ κατασκευαστής του διὰ τὸ πεζικόν, καθ' ὅτι εἷς στρατιώτης ἠμπορεῖ νὰ τὸ φέρῃ ἀνέτως κρεμνῶν αὐτὸ ἀπὸ τὸν ὦμόν του.

* * *

Πελώριος σφαῖρα τοῦ Οὐρανοῦ.— Ὁ κύριος Σμόλ κοινοποιεῖ εἰς τὴν ἀστρονομικὴν ἑταιρίαν τῆς Γαλλίας σχέδιον, τὸ ὁποῖον σκέπτεται νὰ ὑποβάλῃ προσεχῶς εἰς τὴν ἐπὶ τῆς παγκοσμίου ἐκθέσεως τοῦ 1900 ἐπιτροπήν, εἰς ἀφορῶν τὴν κατασκευὴν πελωρίου σφαίρας τοῦ οὐρανοῦ.

Ἡ σφαῖρα αὕτη θὰ ἔχῃ 30 μέτρων διάμετρον.

Ὁ θεατὴς ἀπὸ τὸ κέντρον αὐτῆς θὰ βλέπῃ ὁλόκληρον τὸν οὐρανόν. Ἑκατὸν χιλιάδες ἀστέρες μὲ τὸ σχετικὸν αὐτῶν μέγεθος καὶ μὲ τὸν εἰδικόν των χρωματισμὸν φωτιζόμενοι, μὲ ἠλεκτρικὸν φῶς θὰ κοσμῶσι τὴν πρωτοφανῆ ταύτην σφαῖραν. Ἐπὶ

τέλους ἐλαφρὰ περιστροφικὴ κίνησις θὰ ἐπαυξάνῃ τὸ γόητρον καὶ τὴν αὐταπάτην.

* * *

Πρωτοφανὲς ἄσυλον.— Φιλάνθρωπος ἀγγλίς, ἡ λαίδυ Σόμερσε ἵδρυσεν ἄσυλον διὰ τὰς ἀλκοολικὰς γυναῖκας. Τὸ ἄσυλον τοῦτο εἶναι εἶδος χωρίου ἢ ἐπαύλεως μὲ ἐξοχικοὺς οἰκίσκους, μικρὸν ὁ εἰς τοῦ ἄλλου ἀπέχοντας καὶ ἕκαστος τῶν ὁποίων φιλοξενεῖ ἓξ γυναῖκας. Τὸ θεραπευτικὸν σύστημα εἶναι ἡ κηπουρικὴ μετρίως ἐπιβαλλομένη εἰς τὰς ξενιζομένας, αἱ ὁποῖαι ἐκτὸς τῆς ἐργασίας των ὑποχρεοῦνται δι' ἐγγράφου νὰ πληρώνωσι καθ' ἑβδομάδα φράγκα 6 καὶ 25 ἑκατοστά, καὶ νὰ διαμείνωσιν οἰκειοθελῶς ἐν αὐτῷ ἐπὶ ἓν κατὰ συνέχειαν ἔτος.

Ὅσαι κατέστρεψαν τὴν ὑγείαν των θύουσαι τῷ Βάκχῳ, εὑρίσκουν ἐν τῷ ἀσύλῳ τῆς κυρίας Σόμερσε τὴν θεραπείαν ὄχι μόνον τοῦ σώματος ἀλλὰ καὶ τῆς ψυχῆς. Εὐτυχῶς εἰς τὸν τόπον μας δὲν ἔχομεν ἀνάγκην τοῦ ἔργου τῆς φιλανθρώπου ἀγγλίδος.

Ε. Π.

ΕΞΕΔΟΘΗ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

Μονόλογοι, Διάλογοι καὶ **Δραμάτια.**

(Δι' ἑορτὰς Σχολείων καὶ Οἰκογενειῶν).

Τιμᾶται δραχ. **2**

(Διὰ τὸ ἐξωτερικὸν φρ. χρ. **2.**)

Ἀπευθυντέον: Πρὸς τὸν κ. Ν.Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΝ ἐκδότην καὶ διευθυντὴν τῆς «*Διαπλάσεως τῶν Παίδων*» ὁδὸς Αἰόλου 119, εἰς Ἀθήνας.

Ὁ καλὸς φίλος καὶ ἄριστος μουσικὸς Κίμων Μπέλλας ἐκδίδει προσεχῶς ἑλληνικὸν μελοδραμάτιον ὑπὸ τὸν τίτλον:

Ἡ Γιαννοῦλα

ἢ ἡ παραμονὴ τῆς πρωτομαγιᾶς

(εἰς πράξεις πέντε).

Μουσικὴ καὶ ποίησις τοῦ ἰδίου.

Παρακαλοῦνται ὅσοι ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν μας ἔλαβον ἀγγελίας νὰ τὰς ἐπιστρέψωσιν εἰς τοὺς ἐκδότας ἡμῶν κ. κ. Κ. Ζιβίδη καὶ Σα ὅσον τὸ δυνατὸν γρηγορότερα.

«Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ» Ἔτος 18ον.

Κατὰ τὴν κοινὴν ὁμολογίαν τὸ τερπνώτερον καὶ μορφωτικώτερον ἀνάγνωσμα τῆς τρυφερᾶς ἡλικίας εἶνε «ἡ Διάπλασις τῶν Παίδων». Ὅ,τι δημοσιεύεται ἐν αὐτῇ,— μυθιστορήματα διηγήματα, δραμάτια, διάλογοι μονόλογοι, μῦθοι, ποιήματα, βιογραφίαι, κτλ. κτλ. — ὅλα εἶνε συντεταγμένα εἰς γλῶσσαν ἁπλῆν καὶ εἰς ὕφος κομψὸν κατὰ τὰς ὑγιεστέρας παιδαγωγικὰς ἀρχάς, ὑπὸ συγγραφέων εἰδικῶν καὶ ἀνεγνωρισμένης ἀξίας, ἑλλήνων καὶ ξένων.

Αἱ διάφοροι πνευματικαὶ ἀσκήσεις, αἱ προτεινόμεναι πρὸς λύσιν, ὀξύνουσι τὸ πνεῦμα τῶν νεαρῶν της συνδρομητῶν, καὶ οἱ συχνὰ προτεινόμενοι διαγωνισμοὶ ἐξεγείρουσι τὸ εὐγενὲς αἴσθημα τῆς ἁμίλλης· ἡ δὲ τρυφερὰ καὶ ἐγκάρδιος Ἀλληλογραφία τῆς «Διαπλάσεως» προσδίδει εἰς τὸ περιοδικὸν τοῦτο ἰδιαίτερον ὅλως θέλγητρον.

Τέλος ἡ φιλοκαλία μεθ' ἧς ἐκτυποῦται ἡ «Διάπλασις τῶν Παίδων» καὶ αἱ εἰκόνες δι' ὧν κοσμεῖται καθιστῶσιν αὐτὴν φύλλον ἐξόχως καλλιτεχνικὸν καὶ ὡραῖον, ὅπως πρέπει νὰ εἶνε πᾶν βιβλίον προωρισμένον δι' ἀναγνώστας νεαροὺς τῶν ὁποίων μορφοῦται ἡ καλαισθησία.

Οἱ κ. κ. συνδρομηταί, δύνανται νὰ ἀπευθύνωνται διὰ τὰ ἀφορῶντα τὸ περιοδικόν:

Οἱ ἐν Βουλγαρίᾳ πρὸς τὸν ἡμέτερον ἀνταποκριτὴν κ. Κωνσταντῖνον Κουμεντῆν εἰς Πύργον.

Οἱ ἐν Σμύρνῃ πρὸς κ. κ. Στέφανον Βεϊνόγλου καὶ

Οἱ ἐν Ἀγκύρᾳ πρὸς τὸν κ. Α. Γιανόπουλον.

Ἐξεδόθησαν

ΑΓΓΕΛΟΥ ΣΗΜΗΡΙΩΤΗ

ΤΑ

ΘΑΝΑΣΙΜΑ